

Karl Ove Knausgård

JÁTÉK

Harcom 3.

A fordítás az alábbi kiadásból készült
Karl Ove Knausgård: *Min Kamp. 3.*
Forlaget Oktober as, Oslo, 2010

A könyv fordítását anyagilag támogatta a NORLA

Copyright © 2009, Forlaget Oktober as, Oslo
All rights reserved
Hungarian translation © Patat Bence, 2018

Néhány nappal később, egy szeptember eleji szombaton, a kora őszi napok egyikén, amelyekbe még belenyúlik a nyár, és teljesen kitölti, amikor a föld poros és meleg, az ég sötétkék, és az első elszáradt falevelek szinte természetellenesen kavarognak a levegőben, mivel még mindig lágy szél fúj, és amikor minden arc izzadságtól ragyog, Geirrel sétálni indultunk a telep felső részén. Uzsonnát és egy-egy üveg szörpöt is vittünk magunkkal. Elhatároztuk, hogy egy ismerős utat fogunk követni, amely a széles mező végén balra indult, nagyjából ott, ahol a Fina-benzinkútra vezető ösvény kezdődött. Ahhoz, hogy megközelítsük, át kellett vágnunk egy olyan házhoz tartozó telken, amelyről nem sokat tudtunk azon kívül, hogy a tulajdonos esetleg megharagszik ránk, mert abban az évben, egy tavaszi vasárnap egy nagyobb csapattal fociztunk a telke végében lévő lapos részen, amelynek egyik oldalát egy sziklaszirt, a másikat egy patak határolta; fél óra elteltével fürge léptekkel kijött a házból, és mindennek lehordott bennünket, szinte még mielőtt hallótávolságba ért volna, az öklét lengette, mi pedig azonnal futásnak eredtünk. Most azonban nem focizni akartunk, csak átvágni a telken, a patak mellett, az ösvényhez, amely tulajdonképpen kisebb út volt, apró, lapos és többnyire fehér kavicsokkal leszórva. Egy kapu is állt ott, félretoltuk, és egy olyan helyen találtuk magunkat, ahol addig sohasem jártunk. Az ösvény árnyékba borult, mindkét oldalán magas fák sorakoztak, szinte olyan volt, mint bemenni egy alagútba. Valamivel beljebb elkanyarodott, és egy fehér hegy csillant meg a napfényben. Bizonyára arról a hegyről származtak a fehér kavicsok, amelyeken jártunk. Megálltunk előtte. Nem volt szédülve és nem indult bomlásnak, mint néhány kiobbantott oldalú, lyukacsosabb hegy, lankás és omlatag sem volt, mint a parti szirtek és az erdőben található sok csupasz szikla, nem, ennek egészen sima volt a

felülete, majdnem, mint az üvegé, és sok ferde rétegből állt. Vajon valami drágakőlelőhelyre bukkantunk? Egészen úgy tűnt. Ahhoz viszont túl közel volt a telephez, nemigen volt rá esély, hogy olyasmit fedezzünk fel, ami addig senki másnak nem tűnt fel, ezt sejtettük, mégis teleraktuk a hátizsákunkat kavicsokkal. Aztán mentünk tovább, lefelé. A patak az ösvény mellett haladt, legfelül egészen mélyen, egy szurdokszerű hasadékbán, lejjebb, ahol a domb kezdődött, kisebb, csobogó lépcsőkben zubogott alá. Ott, ahol a patak nagyjából az ösvénnyel egy magasságban csörgedezett, megpróbáltuk felduzzasztani. Egymás után hordtuk oda a köveket, a kövek közötti réseket mohával tömtük be, és talán fél óra múlva sikerült elérni, hogy a víz kifolyjon az ösvényre. Ekkor hirtelen lövéseket hallottunk. Összenéztünk. Aztán a hátunkra kaptuk a zsákunkat, és elkezdtünk rohanni lefelé. Lövések: talán vadászok járnak arafelé? Néhány száz méter után az ösvény ellaposodott. A beljebb nővő, méretes fenyők sűrű sorainak mély, zöldesfekete árnyékában futott. Talán százméternyire megpillantottunk egy aszfaltozott utat, és megálltunk, mivel a lövések ekkor határozottabban hallatszottak, és balról érkeztek. Bementünk a fák közé, az áfonyabokrok és a moha puha szőnyegén, egy lankás emelkedőn, és talán húsz méterrel előttünk hatalmas, csupasz tisztás terült el, tele szeméttel, sütötte a nap.

Szemétlerakó!

Szemétlerakó az erdőben!

A túlsó végénél sirályok röpködtek. Úgy rikoltoztak és köröztek a szemét fölött, mintha tenger volna. Az édeskés, átható szag bántotta az orrunkat. Aztán megint lövések hallatszottak. Nem hangosan – szárazak voltak, mint valami recsegés. Lassan elindultunk a szemétlerakó széle felé, és ott, kőhajításnyira, két férfit pillantottunk meg, az egyik egy autórönc mellett állt, a másik mellette feküdt. Mindketten a szemétlerakó felé szegezték a fegyvereiket. Néhány másodperces eltéréssel dördültek el. A fekvő felállt, aztán besétáltak a szemétlerakóba, kezükben a fegyverekkel. Odamentünk, ahol az előbb álltak. A dimbes-dombos szemétkupacok között ösvény futott, azon haladtak. Igazi vadászruhát viseltek, csizmával, kesztyűvel. Felnőttek voltak, de nem idősek. Körülöttük autóröncsokat, hűtőszekrényeket, hűtőládákat, tévékészülékeket, ruhásszekrényeket

és komódokat láttam. Kanapékat, székeket, asztalokat és lámpákat. Siléceket és bicikliket, horgászbotoakat, csillárokat, gumiabroncsokat, kartondobozokat, faládákat, polisztirol dobozokat és vastag, szeméttől duzzadó műanyag zsákok halmait. Kidobott dolgokból álló táj tárult elénk. A legnagyobb részét zsákok alkották, tele ételmaradékokkal és csomagolóanyagokkal, olyasmivel, amit a háztartások nap mint nap kihordanak a szemetesvödörben, ám a területnek azon a részén, ahol mi álltunk, és ahol a két férfi járkált, talán a teljes terület egyötödén, nagyobb tárgyakat raktak le.

– Patkányokra lövöldöznek – állapította meg Geir. – Odanézz!

A két férfi megállt. Egyikük egy patkányt emelt fel a farkánál fogva. Úgy tűnt, az egyik oldala teljesen szétroncsolódott. A férfi meglóbálta néhányszor, majd elengedte, és a patkány nagyot repülve néhány zacskó tetején ért földet, majd becsúszott közéjük. A két férfi felnevetett. A másik belerúgott egy tetembe, a csizmája orrát dugta be alá, és arrébb lendítette.

Elindultak visszafelé. Az éles napfényben hunyorogva üdvözöltek bennünket. Úgy hasonlítottak egymásra, mint két testvér.

– Kirándultok, srácok? – kérdezte az egyik. Kék sapkája alatt vörös, göndör haj látszott, arca széles volt, ajka vastag, fölötté erős bajusz, az is vörös.

Bólintottunk.

– Kirándulás a szemétkerakóhoz! Ez igen! – jegyezte meg a másik. Szőke, már-már tejfehér hajától és szőrtelen felső ajkától tekintve ugyanúgy nézett ki, mint az első. – Ott eszitek meg az uzonnátokat is? Fent a szemétdomb tetején?

Nevettek. Mi is kuncogtunk.

– Megnézitek, ahogy lelövünk néhány patkányt? – kérdezte az első.

– Igen, szívesen – felelte Geir.

– Akkor álljatok mögénk. Ez fontos. Megértettétek? És maradjatok néma csöndben, hogy ne zavarjatok bennünket.

Bólogattunk.

Ezúttal mindketten lehasáltak. Sokáig teljesen mozdulatlanul feküdtek. Próbáltam azt nézni, amit ők. De csak a lövések eldördülése után láttam meg a patkányt, amely úgy sodródott arrébb a földön, mintha egy hirtelen és feltartóztathatatlan széllelés kapta volna el.

A két férfi felállt.

– Odajöttök megnézni? – kérdezte az egyik.

– Nincs rajta sok néznivaló! – szólalt meg a másik. – Egy döglött patkány!

– Én szeretném látni – jelentette ki Geir.

– Én is – mondtam.

A patkány azonban nem döglött meg. Csak vergődött a földön. A hátsó részét szinte teljesen ellőtték. Az egyik férfi a puskatussal határozottan fejbe vágta, egy puha, halk recsenő hang hallatszott, utána a patkány mozdulatlanul hevert. A férfi aggódó képpel nézett a puskatusra.

– Jaj, ezt most minek csináltam? – kérdezte.

– Biztos keménynek akartál látszani – felelte a másik. – Gyere, menjünk. Majd a kocsinál letörlöd.

Kimentek a „szárazföldre”, mi is utánuk botladoztunk.

– Tudják a szüleitek, hogy itt vagytok? – kérdezte az egyik.

– Igen – mondtam.

– Helyes – válaszolta. – Akkor bizonyára mondták nektek, hogy ne nyúljatok itt semmihez. Minden csupa baktérium meg sok más szar, tudjátok.

– Igen – bólogattam.

– Jól van! Szevasztok, fiúk!

Néhány perccel később lent az úton elindult egy autó, és mi egyedül maradtunk.

Magvető Könyvkiadó és Kereskedelmi Kft.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 136. esztendejében, 2018-ban
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős vezető: Erdős Tamás vezérigazgató
Telefon: 66/887-400
<http://www.gyomaikner.hu>
E-mail: knernyomda@gyomaikner.hu

Kontrollszerkesztő Szöllősi Adrienne
Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Hradeczky Moni
Műszaki vezető Takács Klári
A kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 8883
Kner Antikva betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3749 2
össz. ISBN 978 963 14 3292 3